

I'm Watching You

Text copyright © 2017 Teresa Driscoll
All rights reserved.

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Foto copertă: © Photographee.eu | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRISCOLL, TERESA

Sunt cu ochii pe tine / Teresa Driscoll ; trad. din lb. engleză
de Ioana Duda. - București : Editura Herg Benet, 2019.

ISBN 978-606-763-193-7

I. Duda, Ioana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

TERESA DRISCOLL

.....
**SUNT CU OCHII
PE TINE**

Traducere din limba engleză de
IOANA DUDA

PASSPORT
HERG BENET

2019

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IULIE 2015

CAPITOLUL 1

M A R T O R A

Acum știu că am greșit.

Singurul motiv pentru care am făcut ce am făcut e faptul că le-am auzit vorbind în tren. Și acum te întreb sincer – tu cum te-ai fi simțit?

Până atunci, nu m-am considerat niciodată timidă. Sau naivă. Da. Ok. Bine. Am fost crescută într-un mod destul de convențional. Chiar răsfățată, ar spune unii. Dar, serios, acum. Uită-te la mine. Am trăit și învățat câte ceva până la vârstă asta. Pe scara Richter a moralității, aş spune că mă situez într-o poziție mediană. Tocmai de aceea m-a șocat ceea ce am auzit.

Vezi tu, credeam că sunt fete de treabă.

Bineînțeles că nu ar trebui să trag cu urechea la ce vorbesc alții. Dar e imposibil să nu o faci în mijloacele de transport în comun. Nu crezi? Toți urlă la telefoanele mobile. Parcă e o competiție. Urlă ca să fie auziți.

Probabil, dacă mi-ar fi plăcut mai mult cartea, nu aş fi fost atât de prinsă de discuția lor. Însă, din păcate, am cumpărat cartea aia din același motiv pentru care am cumpărat revista cu turbine eoliene pe copertă.

Nu mai țin minte unde am citit că după 40 de ani ar trebui să îți pese mai mult de ceea ce crezi tu despre ceilalți

decât viceversa. Așa că de ce încă aştept să se întâmple?

Ella, dacă vrei să cumperi revista Hello!, cumpăr-o. De ce îți pasă de ceea ce crede studentul plăcătisit de la casă? Dar tu nu! Ai ales revista obscură despre mediu și biografia aceea sofisticată. Și, uite așa, până când tinerii ajung la Exter cu plăsele lor de gunoi negre, sunt plăcătisită de moarte.

Vreau să te întreb ceva.

Ce ai crede dacă ai vedea în tren doi oameni cu pungi de plastic mari, negre, în care nu știi ce au? Eu, mamă de adolescent al cărui dormitor nu e niciodată curat și ordonat, mă gândesc: *Tipic!*.

Dar, pe bune, nu puteau măcar să găsească o cutie în care să pună toate lucrurile acelea?

Vorbesc tare și sunt agitați, puși pe șotii, ca mai toți tinerii de 20 de ani, doar ca să îi dea bătăi de cap agentului de pază, care îi fluieră nervos. După ce se joacă o perioadă cu ușile automate – deschis, închis, deschis, închis; ceea ce li se pare nespus de amuzant – se aşază pe locurile cele mai apropiate de suporturile pentru bagaje.

Când le văd pe fetele din Cornwall, se uită unul la celălalt cu subînțeles și se mută câteva rânduri mai în față, exact în spatele lor.

Zâmbesc. Vezi? Și eu știu să mă distrez. Și eu am fost cândva Tânără.

Fetele se rușinează și tac din gură. Una o privește pe cealaltă, cu ochi mari. Într-adevăr, unul dintre băieți arată foarte bine. Parcă ar fi fotomodel. Sau membru al unei trupe. Și îmi amintesc de fluturașii din stomac.

Știi tu. Ăia...

Așa că nu sunt deloc surprinsă sau contrariată când cei doi băieți se ridică, frumușelul se aplăcă peste scaune și le întrebă pe fete dacă vor ceva de la vagonul restaurant și completează cu „dacă tot merg încolo?”.

E veselie mare. Fac cunoștință, se hlizesc și uite așa

începe distrația.

Două cafele și patru beri mai târziu, cei doi s-au așezat lângă fete. Sunt îndeajuns de aproape de mine încât să îi pot auzi fără să fac vreun efort.

Știu, știu. Nu ar trebui să ascult, dar am mai vorbit despre asta. Mă plăcătisesc. Vorbesc tare.

Fata repetă ceea ce am reușit să prind deja un pic mai devreme. Excursia asta e un cadou din partea părinților pentru că au absolvit zece clase și e pentru prima oară când merg singure în capitală.

O să stea la un hotel ieftin, au rezervare la *Mizerabilii* și niciodată nu au fost atât de emoționate.

— Glumiți? Chiar nu ați mai fost singure la Londra până acum?

Karl, frumușelul, e uimit.

— Poate fi periculoasă Londra, să știți. Să aveți grija. Neapărat să luați un taxi când ieșiți de la teatru. Bine?

Îmi place de Karl. Le recomandă magazine, târguri și un club unde vor fi în siguranță. În caz că au chef de dans, după spectacol. Le scrie numele pe o bucată de hârtie. Îl cunoaște pe tipul de la intrare.

— Să îi spuneți că veniți din partea mea, bine?

Apoi Anna, cea mai înaltă dintre cele două prietene din Cornwall, îi întrebă despre sacii negri, ceea ce mă bucură nespus. Și eu sunt la fel de curioasă și zâmbesc pe sub mustăți. Băieții ăștia. Așa de dezorganizați. Nu?

Dar nu.

Cei doi tocmai au ieșit din încișoare. În sacii negri au lucrurile personale.

Înghit în sec atât de tare, că aproape mă aud. Simt transpirația cum îmi curge pe spate și inima îmi pulsează în urechi.

Apoi, liniște. Dar nu pentru mult timp. Fetele își revin rapid.

— Faceti mișto de noi?

Nu. Nu fac mișto de ele. Au decis să le spună oamenilor adevărul. Au plătit pentru greșelile lor și nu le e rușine.

— Cu cărțile pe față, fetelor. Nu?

Karl a făcut pușcărie în Exter, pentru vătămare corporală. Anthony, pentru jaf. Karl îi lua apărarea unui prieten, înțelegeți voi, și – își pune mâna pe inimă – ar face la fel oricând. Prietenul lui a fost atacat într-un bar, iar el urăște ca oamenii să fie atacați.

Încerc să înțeleg paradoxul acesta. Urăște lovitură oamenilor, dar a fost închis pentru vătămare corporală. Și nu faci pușcărie pentru răni minore. Dar fetele sunt fascinate și, în naivitatea lor drăgălașă, spun că e bine să fii loial și că au avut un coleg la școală care a făcut închisoare pentru droguri, iar apoi le-a povestit cum închisoarea i-a schimbat radical viața. Era plin de tatuaje. Plin.

— Uau! Închisoare. Și cum e acolo?

În momentul asta, mă gândesc să intervin. Mi-o imaginez pe mama Anei, lângă aragaz, cum îi spune soțului că e îngrijorată pentru fetița lor, speră să fie bine, iar el îi spune să nu se mai agite atât. Sunt cuminți. *O să fie bine, iubire.*

Și mă gândesc că nu sunt deloc bine. Karl e de părere că fetele ar fi în siguranță dacă le-ar însoții cineva care cunoaște Londra.

Ei doi vor sta la niște prieteni în Vauxhall, unde vor sărbători ieșirea din închisoare. Cum ar fi să se vadă după teatru și să meargă împreună în club?

În acest moment, decid să îi sun pe părinții fetelor. Au spus numele satului în care locuiesc. Anna trăiește la o fermă. Nu e mare lucru să îi găsească. Sun la poșta sau la vreun bar. Câte ferme pot fi?

Dar Anna nu prea pare de acord cu propunerea lui. Nu. Ar fi mai bine să nu stea prea târziu, ca să poată merge prin magazine a doua zi. Vor să meargă la Liberty, pentru

că Sarah vrea să încerce ceva de la Stella McCartney și să își facă o poză cu telefonul.

Ce fete bune. Cuminți. Așa, Anna. Nu vreau să intervin. Dar lui Sarah se pare că îi place de Anthony. Asta complică lucrurile. Se mai duc o dacă la vagonul restaurant și, când se întorc, schimbă locurile între ei.

Anna stă cu Karl și Sarah cu Anthony, care îi povestește cât de rău îi pare că și-a distrus viața. A făcut ce a făcut doar pentru că era disperat. Nu reușea să își găsească un serviciu. Nu putea să își întrețină fiul.

Fiu?

Când îl aud, mă lovește, dintr-o dată. Îmi amintesc. Mă fac tot mai mică, pe măsură ce Anthony îi explică lui Sarah cum se ceartă cu fosta lui, să îl lase să vadă copilul. Îi spune că în niciun caz nu va accepta ca cel mic să crească fără să știe cine e tatăl lui.

— Nu e așa că ar fi groaznic, Sarah? Să crească fără să își cunoască tatăl.

De data asta, Sarah e cea care mă surprinde. Tace câteva momente. Apoi îi spune că e grozav că e atât de responsabil. Majoritatea băieților ar fugi și gata.

— Acum, că mi-ai spus, mă simt groaznic. Iar noi pălăvrăgim despre Stella McCartney.

Adevărul? În momentul asta, habar nu am care e. Ce știu eu? Singura bătălie a fiului meu a fost să obțină un bilet la un film de adulți, la cinematograful din oraș.

În următoarea oră, vorbesc în șoaptă. Mă chinui să citesc, să mă gândesc la avantajele noii generații de turbine eoliene, silentioase. Dar Anthony și Sarah merg din nou la vagonul restaurant. Din nou bere, mă gândesc. Mare gresală, Sarah. Și atunci mă hotărăsc.

Da. Mă voi duce la vagonul restaurant ca să iau, chipurile, o cafea. Cât stau la coadă sau dacă o întâlnesc pe hol, mă prefac că am probleme cu telefonul și o rog pe Sarah să

mă ajute. Sper să reușesc să o iau de lângă Anthony și să îi spun, în secret, câteva cuvinte. O să o avertizez că trebuie să ieșă din toată povestea asta. Altfel, o să îi sun pe ai ei. În momentul asta. *Ai auzit, Sarah? Pot să le fac rost de numărul lor de telefon.*

Vagonul nostru e la trei vagoane distanță de cel restaurant. În al doilea, mă împiedic și lovesc cu șoldurile toate scaunele. Când trec prin ușile automate în holul dintre vagoane, îmi pipăi telefonul din buzunarul gecii.

Și atunci îi aud.

Nu le e rușine că îi pot auzi și alții. Și-o trag în wc. Se împerechează acolo de parcă ar fi niște animale.

Știu că sunt ei, pentru că îl aud spunând că nu a mai făcut-o de mult. Că îi mulțumește mult.

— Sarah. Oh, Sarah!

Da. Recunosc. Sunt profund șocată. Umilită. Furioasă. Rănită și disperată să plec de acolo. Să nu îi mai aud.

Ce naivă am fost! Mereu am impresia că știu tot. Continui să mă împletiesc pe corridor, până ajung la ușile automate și, de acolo, în următorul vagon. Nu am aer și tot ce vreau e să uit cât de proastă am fost.

Fete bune?

Cât stau la coadă, îmi aud din nou inima cum pulsează în urechi și mă întreb dacă i-a mai auzit cineva. Le-o fi făcut plângere?

Și apoi mă gândesc: *Cui să le faci plângere, Ella? Tu te auzi ce spui? Alții ar face ceea ce ar fi trebuit să faci de la început: să îți vezi de treabă.*

Moment în care schimb perspectiva și mă întreb când am devenit atât de încuiată. Cu o mentalitate atât de învecinată. Sunt o femeie care habar nu are cum sunt tinerii din ziua de azi. Care habar nu are mai de nimic.

În capul meu – un caleidoscop de amintiri. Poze arse pe margini. Revistele pe care le-am găsit în camera fiului

nostru. Noaptea aceea, când ne-am întors devreme de la film și l-am găsit pe Luke încercând să spargă codul Sky, ca să se uite la filme porno.

Simt nevoia să vorbesc cu soțul meu. Cu Tony al meu. Să îmi regăsesc punctul de echilibru. Trebuie să îl întreb dacă nu cumva eu am o problemă, nu ei. Sunt ridicolă, Tony? Nu, pe bune, fii sincer. Mai știi când ne-am certat pentru chestia cu Sky și revistele lui Luke? Sunt prea pudică? Sunt? Zi-mi!

Încerc să îl sun. Cum am făcut în seara aia, după conferință, când l-am sunat de la hotel. Vreau să îi spun că am fost discretă și m-am mutat în partea cealaltă a trenului. Mi-am văzut de treabă. Fetele știu să își poarte de grija și singure.

Dar nu e acasă și nu și-a luat telefonul cu el. E printre ultimii care crede că telefonul mobil provoacă cancer la creier. Așa că vorbesc cu Luke. Mă calmează să îl ascult povestindu-mi despre cină. A mâncat o friptură africană. Rețeta a găsit-o pe o nouă aplicație pe care și-a descărcat-o pe telefon. Fac mișto de halul în care trebuie să arate bucătăria.

— Pun pariu că ai folosit toate ustensile și tigăile din casă.

Și apoi dimineața de la hotel.

Urăsc senzația asta – corpul amortit de la aerul condiționat, un pat străin și minibarul haotic. După o zi atât de lungă, trebuie să beau un brandy sau două.

E de abia 6:30. Vreau să mai dorm. Încă zece minute. Apoi renunț. Mă uit la pliculețe triste din bolul de lângă fierbător. Mereu fac asta când stau la hotel. Mă mint că doar acum voi bea ness. Dar sfărșesc întotdeauna aruncându-l în chiuveta de la baie.

Mă uit la sticluțele goale, alinate, și tresar. Mă uit în jur, prin cameră. E groaznic. Mă uit apoi la telefonul de

lângă pat și îmi pare atât de rău. Frica aia pe care o știu atât de bine. Teama că am făcut ceva rușinos. Ceva ce voi regreta.

Mă întorc la șirul de sticle și îmi amintesc că azi noapte, după al doilea brandy, am decis să dau telefoane, ca să îi găsesc pe părinții fetelor. Înghet când îmi amintesc. Memoria încă îmi joacă festive. *Chiar ai sunat? Gândește-te, Ella. Gândește-te.*

Mă holbez din nou la telefon și mă concentrez. Ah, da. Îmi amintesc. Mi se relaxează umerii. Țineam telefonul în brațe și eram pe punctul de a suna. Apoi mi-am dat seama că nu gândesc clar. Și nu doar din cauza alcoolului. Voi am să îi sun nu pentru că mă gândeam la binele fetelor, ci ca să o pedepsesc pe Sarah pentru cum m-a făcut să mă simt.

Așa că am luat decizia corectă. Am lăsat telefonul, am stins lumina și m-am pus să dorm.

Bine. Asta e foarte bine. Mă simt atât de ușurată, încât o să sărbătoresc bând ness. Aprind întâi fierbătorul. Apoi televizorul. Și atunci mă lovește. Momentul unic – suspendat în timp, care apoi se întinde, întinde dincolo de cameră, de oraș. Momentul unic în care îmi dau seama că viața mea nu va mai fi niciodată la fel. Niciodată.

Televizorul e pe *mute* de aseară, când m-am uitat la un film cu subtitrare, ca să nu îi deranjez pe cei din camera alăturată.

Însă poza e inconfundabilă. Frumoasă. Poză de pe Facebook. Ochii verzi îi strălucesc și părul blond îi se revarsă pe umeri. E la plajă. În spatele ei, se vede muntele St Michael.

Și, cumva, corpul meu se îndepărtează, prin perne, și tăblia patului și perete, până văd ecranul de foaaarte, foaaarte departe.

Pe ecran curg cuvintele oribile, îngrozitoare: *Anna... a dispărut... Anna... a dispărut.*

Fierbătorul scuipă nori nervoși în oglindă, în timp ce eu mă gândesc la toate telefoanele pe care trebuie să le dau. Toate deodată.

Un amestec de scuze care mai de care mai negre și oribile. Niciuna îndeajuns de bună. Poliției. Lui Tony.

Mă pregăteam să sun...